

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 158- setembre/octubre 2018 - donatlu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

Els equilibris del Sr. Sánchez

pàg 3 i 12-13

Dona Treballadora

Marea Verde. 28S

pàg 14-16

Política:

PP i C's cap a l'extrema dreta
Sense un gir a l'esquerra no hi haurà República Catalana
Altsasu: un cas d'estat
Preparant municipals Girona
De l'Aquarius a les devolucions exprés de Ceuta

pàg 4-10

Internacional:

El Papa a Irlanda, crisi a Turquia i Argentina; guerra comercial EUA-Xina; suport de Cuba i Maduro a Ortega a Nicaragua: llibertat detinguts. A 80 anys de la IV Internacional: escola LI i Correspondència Internacional

pàg 17-20

Moviments

Creix la lluita pel dret a l'habitatge

pàg 11

Suplement: Lluita del taxi contra VTC

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

La novia del desierto, de les directors argentines Cecilia Atán i Valeria Pivato

Encara no hem vist *La novia del desierto*, però és el film que hem triat per a visitar el cinema i disfrutar, després del parèntesi de vacances.

No podem recomanar el que no hem vist. Però podem explicar que hem triat aquesta pel·lícula de la cartellera i no una altra perquè ens obre unes quantes expectatives.

Ens agrada que ens contin històries sobre gent poc glamurosa i poc fashion, és a dir que ens parlin del sector majoritari de la població. Llegim que la protagonista és Teresa, una treballadora domèstica en una casa familiar a Buenos Aires que, als 54 anys, es queda sense feina perquè es ven la casa. I ja tenim el conflicte: trencament de la rutina vital, incertesa i canvis. Com ho resoldrà Teresa? Primera expectativa.

Busquem les crítiques (necessitem ampliar informació i no ens importa saber el final si cal, estem vacunats contra els espòilers) i trobem que «és un relat de carretera», per tant Teresa marxa de la que ha sigut la seva vida fins ara i emprèn un viatge físic per un desert argentí, cap a una nova feina. El que trobarà i viurà en aquest trajecte serà un autoaprenentatge, i ja sabem que els viatges també són interiors... encara que desconeixem la completa resolució del conflicte el títol ens aporta la paraula «nòvia». Segona expectativa.

Ligaran les autores la història personal i el paisatge? L'actriu protagonista, Paulina García (recordeu Glòria i La cordillera), retrata una Teresa convincent? Sabem la resposta: un sí contundent. Però desconeixem el com. Tercera expectativa.

És l'òpera prima de les dues directors, és cinema independent, i de producció argentino-xilena... Apostem per un cavall guanyador perquè les probabilitats de veure bon cine són elevades.

Comencem la temporada amb accent argentí!

Els equilibris de Sánchez

La guerra de màsters i tesis, la proposta de reforma exprés de la Constitució pels polítics aforats, la votació de la moció de C's per part del PP i el PSOE sobre el mateix tema i immediatament altre cop a la grenya... són incomprensibles si no es té en compte que tenen per raó última el xoc entre la mobilització del poble català -i la reactivació de la lluita del poble basc- i, d'altra banda, l'aparell de l'estat -el conglomerat del poder judicial, els militars, l'aparell burocràtic i polític, i les altres forces de repressió, tot plegat coronat pel rei-. El poble català exigeix ruptura i república mentre l'Estat vol una derrota exemplar del moviment independentista, perquè més enllà de la demanda de llibertats democràtiques, com el dret a l'autodeterminació que l'Estat nega, el moviment independentista qüestiona directament el règim del 78, la Monarquia.

La tensió entre aquestes dues forces -preveient confrontacions no massa llunyanes- és la que explica la caiguda de Rajoy, la deriva de la dreta (PP i C's) cap a l'extrema dreta, la debilitat del Govern Torra per la dificultat del retorn a l'autonomisme, o el fracàs de l'acord entre PDeCAT i PSOE en el Congrés dels Diputats. No hi ha espai per a petits arranjaments. És en aquest context en què es mouen els equilibris de Sánchez amb un govern extraordinàriament dèbil, que s'aguanta perquè les altres forces polítiques (a excepció de PP i C's) tenen pànic al resultat incert d'unes eleccions anticipades o a un agreujament de la crisi del règim. Però qualsevol senyal de distensió del Govern amb Catalunya és durament qüestionat des de la dreta, des de l'aparell de l'estat i des de dins del propi Partit, la qual cosa en provoca la marxa enrere, tal i com va passar el 12 de setembre, en què el PSOE va acabar votant la moció de C's i el PP per la unitat d'Espanya, mentre negociava l'acord amb el PDeCAT al Congrés. En matèria d'immigració, s'ha passat de la foto inicial de l'acollida de l'Aquarius a la realitat de la repressió amb mesures, com l'expulsió a finals d'agost de 116 immigrants, la qual cosa cap govern anterior s'havia atrevit a fer. Han caigut dos ministres, va haver de rectificar amb la defensa de Llarca a Brussel·les (que acabarà costant més de mig milió d'euros), va prosseguir amb la venda d'armament a Aràbia Saudita i ha reafirmat els compromisos de la Monarquia espanyola. Res de tot això s'amaga amb la decisió de retirar el cadàver del dictador del Valle de los Caídos.

Però aquesta tardor al Govern Sánchez li esperen dos altres enormes esculls que amenacen la seva continuïtat i fan entreveure unes eleccions anticipades: el procés català amb els judicis previstos dels empresonats i la necessitat d'aprovar els pressupostos pel 2019. Ambdós escenaris mentre està prevista que continuï la defensa del poble d'Altsasu, així com moviments republicans arreu d'Espanya que anuncien referèndums. Inicialment des del poder judicial es volia un judici exprés que acabés abans de final d'any contra els dirigents

independentistes; ara però, es parla d'un alentiment per deixar passar les eleccions municipals. En tot cas, no es pot allargar massa després de l'acumulació de resolucions judicials a països europeus que debiliten la contundència de les penes que volia l'Estat. Torra ja ha advertit que està disposat a negociar un aterratge autonòmic tot deixant per un futur incert la qüestió de l'autodeterminació i la República, però que no pot acceptar ni acatar cap sentència condemnatòria. Què farà Torra per no acatar la sentència? Noves eleccions? I la gent? És qüestió d'uns mesos que un nou *octubre* estigui sobre la taula.

Per altra banda, els pressupostos pel 2019 necessiten altre cop del vot de Podemos i de les formacions nacionalistes basques i catalanes. El fracàs de la darrera reunió del Pacte de Toledo evidencia les dificultats de la quadratura del cercle.

També és cert que, cada dia que passa el PSOE de Sánchez guanya els espais que els altres abandonen: d'una banda de la dreta, cada cop més propera al falangisme; de l'altra, de la impotència de Podemos per oferir una alternativa d'esquerres que no pot ser altre que de ruptura amb la Monarquia.

No és només que el Govern Sánchez viu en la permanent inestabilitat. La descomposició és tan profunda que cal tapar les vergonyes al monarca emèrit, la seva immunitat és sinònim d'impunitat. Estem davant la crisi més profunda que ha viscut el règim sortit del franquisme, i és hora que es s'abandoni la traïció històrica que ens van imposar a la gent treballadora des del PCE, el PSOE i les direccions sindicals de CCOO i UGT, que van impedir el potent moviment de masses per la ruptura. I avui, novament aquestes direccions (amb els nous nomenats de Podemos) tornen, per intentar salvar el règim monàrquic, a separar la classe obrera de la lluita per una ruptura democràtica i republicana.

És en aquesta lluita que toca, en moments decisius com l'actual, construir una alternativa de ruptura des de l'esquerra treballadora. Una alternativa que rebutgi el règim monàrquic, que defensi el dret dels pobles a la seva autodeterminació, que aixequi un programa d'urgència per la classe obrera, contra l'atur, pel dret a salaris i pensions dignes, a l'habitatge, a una escola i una Sanitat pública, plens drets pels i per les immigrants, un programa que avanci una proposta de govern dels i de les treballadores. Com avançar? Avui és la CUP-CC qui pot estar en millors condicions de fer una crida a les organitzacions per tal de constituir una plataforma sustentada sobre aquest eix de la doble ruptura, amb la Monarquia i amb el capitalisme. Pot tenir una expressió a les eleccions europees com la que va tenir Iniciativa Internacionalista, però el que és determinant és la construcció d'un moviment de base que lluiti coordinada i solidàriament.

17/09//2018

LI

PP i C's: cap a l'extrema dreta

La caiguda de Rajoy precipità l'ofensiva d'Aznar i Vox a la conquesta del partit. Soraya Saenz de Santamaría guanyava el primer assalt de les primàries, amb el vot de la militància, però perdia la votació definitiva en el Congrés del PP. Tot un senyal. L'elecció de Casado probablement separa la direcció del partit de la militància, o encara més, de bona part de l'electorat. Però, aleshores? No es tracta d'un gir per guanyar unes eleccions sinó per afrontar una dura confrontació inevitable entre l'Estat i el poble català, un combat que Rajoy –fins i tot amb el 155- va ser incapaç de tancar.

Amb Casado, Aznar retorna a la seu del partit, i amb el gir a la dreta Casado inicia una cursa amb Rivera per veure qui està més a la dreta i és més dur amb els nacionalismes i el govern del PSOE. Aquesta evolució de la dreta cap a l'extrema dreta la veiem a altres països d'Europa, amb l'aparició de noves formacions o la deriva de les ja existents. Sorgeix un gran nacionalisme excloent i opressor que reivindica la pàtria, sovint contra la immigració o els atacs exteriors (com ara el terrorisme), cercant connectar amb un sector arraconat socialment per la crisi econòmica. Aquí ho fa inicialment contra els moviments d'emancipació de nacions oprimides, i està per veure si efectivament tenen un ressò electoral.

A Ciutadans, ens hi havíem referit com el neo-lerrouxisme, populisme obrerista que va començar republicà, anticlerical i anticatalanista per acabar en el bienni negre (1933-1935) compartint govern amb la dreta més reaccionària y clerical, la CEDA de Gil Robles i, més tard, donant suport a Franco. Però Marx deia que la història es repeteix dues vegades, una com a tragèdia, l'altra com a farsa. I Rivera va esgotar el grau de

radicalisme amb la seva foto despulpat en la primera campanya electoral.

Però aquell partit que posava en el centre l'anticatalanisme i que inicialment era socialdemòcrata per pescar en aigües del PSOE en el cinturó industrial català, ràpidament ha abandonat el discurs «ni de dretes ni d'esquerres» per instal·lar-se obertament al servei del capital. De la mà de l'Ibex 35 i el capital financer, Rivera és l'instrument per evitar un gir a l'esquerra de la petita burgesia i sectors d'obres empobrits per la crisi.

Casado i Rivera tenen cada vegada més semblances, amb una retòrica que recorda al feixista José Antonio Primo de Rivera, fill del dictador i fundador de la Falange, de salvament de la nació espanyola. Per això no és secundari que, a les manifestacions contra la independència de Catalunya, tingui un fort protagonisme l'extrema dreta, que en totes elles ha protagonitzat actes violents i ha atacat centres populars. Ni tampoc és menor la crida directa de C's a organitzar-se en escamots que, amb la cara tapada i cúters, van a treure llaços i provocar l'enfrontament.

Sempre vam dir que la construcció de l'extrema dreta a l'Estat espanyol tenia un fet diferencial a altres estats europeus

perquè la Transició va fer que el vell règim que té el seu origen en el cop d'estat feixista del 36, al no produir-se la ruptura, continués no només en l'aparell de l'estat sinó també que prengué cos en els partits que prenien el relleu del Movimiento Nacional. Suárez era, a la mort del dictador, el secretari general d'aquesta organització franquista, i la UCD es va construir a partir dels governadors civils del vell règim. L'altre partit de la dreta a la Transició, el PP (abans Alianza Popular), estava presidit per Manuel Fraga, un militant de la Falange que va ocupar nombrosos

càrrecs en els governs franquistes i tristament cèlebre en el primer govern de la Transició com a ministre de l'Interior -el de «la calle es mía»-, per la brutal repressió i l'assassinat de 5 treballadors a Vitoria (1976) a mans de la policia o pels tres joves morts a Montejurra. L'extrema dreta, més enllà de les organitzacions molt minoritàries, ha viscut aquests anys com una ala dins el PP. Per això, són les necessitats de l'animal ferit, de l'aparell d'estat en crisi amb una mobilització que empeny al qüestionament global de la Monarquia, les quals fan ressorgir la bèstia de les seves pròpies entranyes i dicten el camí cap a l'extrema dreta de PP i C's.

Josep Lluís del Alcázar

11 setembre 2018: Diada Catalunya

Sense un gir a l'esquerra no hi haurà república catalana

I ara, com seguim? Tothom s'ho pregunta. I el president Torra fa grans afirmacions sobre la República i l'1 d'octubre però no proposa cap mesura concreta de sobirania, més enllà de dir que no acatarà la sentència dels presos/es en cas que no sigui absolutòria. Busca un acord en què es pugui refer l'autonomisme, i deixar la República per a un futur incert. En boca de la gent, «construïm república», «fem república» o «som república» són expressions d'una determinació més que demostrada, però en boca del Govern i els partits que li donen suport són una perillosa cortina de fum darrera la qual es busca un compromís amb l'Estat. Una altra cosa serà que l'aparell de l'estat rebutgi sotmetre's a un hipotètic acord polític, que no seria la primera vegada!

També els partits del Govern parlen d'ampliar la base, però aquesta mateixa necessitat que tothom comparteix, no ha de ser un argument ni per a la paràlisi ni per al retorn a l'autonomisme. Eixamplar la base no vol dir esperar un acord per dalt amb Podemos o el PSC a costa de renúncies, sinó lluitar per recuperar l'hegemonia d'esquerra al Baix Llobregat i el Vallès, amb la gent treballadora, i això només es pot fer amb polítiques clares per l'escola pública, la sanitat, els serveis socials, en defensa de salaris i pensions... Ha estat justament la política neoliberal dels governs Mas-Puigdemont-Torra la que ha allunyat la gent treballadora del procés: mantenint els concerts a l'escola privada mentre es perpetuen els barracons, privatitzant el sector social, perpetuant les llistes d'espera sanitàries, permetent l'especulació amb l'habitatge... posant en safata el discurs populista de Ciutadans.

Un any històric

L'1 i el 3 d'octubre de l'any passat van marcar un abans i un després. La gent va ser qui va assegurar el referèndum i el seu contundent resultat. Una derrota de l'estat espanyol, amb un cost afegit per les forces repressives que van deixar més d'un miler de ferits, i unes imatges que van fer la volta al món. La vaga general, a les 48 hores del referèndum havia de ser el marc de la proclamació de la República, mai com aquell dia ho vam tenir a tocar. El Rei, com a cap de l'estat i de les forces armades, va sortir a legitimar la repressió.

Tot i la proclamar la República pressionats per la mobilització, PdeCat i ERC van demostrar que no estan disposats a fer-la efectiva. No van oposar cap resistència al 155, van abandonar les

institucions i van acatar les eleccions autonòmiques del 21D amb què l'estat colpejat pretenia tancar ràpidament la crisi.

Amb els ostatges i els dirigents a l'exili, la vaga general del 8 de novembre va fer aparèixer la capacitat de mobilització dels CDR's paralizant carreteres, ciutats i mitjans de transport. El govern del PP aixecava el crit de guerra contra aquestes noves estructures de poder popular sorgides de l'1 d'octubre, que podien anar més lluny que ANC i Òmnium paralizades i amb els seus dirigents a la presó. Però va mancar la continuïtat i un pla de lluita. La convocatòria electoral no va servir per tancar la crisi com esperava Rajoy, però va imposar la desmobilització abocant tots els esforços a repetir un procés elec-

Diada 2018. Altre cop, un milió de persones va demostrar la força i la persistència de la reivindicació nacional.

toral autònom acceptat per les formacions republicanes.

L'estat necessitava reescriure l'octubre i va començar un operatiu repressiu, intentant convertir els botxins en víctimes d'un pretès odi popular: mecànics, pallassos, bombers, regidors, professorat... – aquells que semblaven pacífics l'1 d'octubre- resultarien ser gent que portava al límit els professionals de la repressió, fins a humiliar els seus fills i filles a l'escola. I mentre la Guàrdia Civil i la policia eren presentats com a víctimes, els ploïen les pujades de sou, regals, vacances pagades, condecoracions...

Amb el 155 a la mà apunten els principals «culpables» que catalans i catalanes hagin protagonitzat aquell 1 i 3 d'octubre. S'incrimina la televisió pública i l'escola catalana com a responsables «d'adoctrinar» la població i es comença una segona campanya complementària. El seu argument és que el poble català sense aquest adoctrinament seria un bon súbdit de la monarquia.

Però els temps també juga en la degradació i crisi de l'estat. Comencen a aixecar-se veus contra la Monarquia i per la república arreu de l'Estat: referèndum popular a Vallekas, resolució del Parlament de Nafarroa, debat a Cantàbria. El fets d'Altsasu tornen a posar en peu de guerra el poble basc. Dones i Pensionistes mobilitzades, l'escàndol de la Manada... Gurtel i la moció de censura de Rajoy. El règim monàrquic es va debilitant entre escàndols que es tapen barroerament amb la complicitat del govern de Pedro Sánchez i el poder judicial. El PSOE, que fa seves les polítiques de defensa de l'Estat contra Catalunya o l'austeritat contra les pensions, però sap que el que està en joc és el règim, i llença llast que lliga la Monarquia a Franco amb operatius com la exhumació del cos del dictador del Valle de los Caídos, però cada joc de distracció aixeca l'oposició de sectors de l'aparell de l'estat. La crisi s'aprofundeix.

I ara?

1.- Construir un Front d'esquerres per la República Catalana. Sobre la CUP-CC –dins la qual nosaltres participem com a LI- pesa molta responsabilitat després de les dilacions que veiem a JXC/ PdCat i ERC. Cal sortir de l'ombra del Govern i encapçalar una crida a construir un front d'esquerres per la República catalana, una proposta a Procés Constituent, Som Alternativa (Albano), sectors dels Comuns, sindicats i moviments. Ens urgeix un debat de fons, un **programa d'urgència per la república i un pla de lluita:** habitatge, sous i pensions, escola i sanitat pública, necessitats socials... Exigint mesures de sobirania al Parlament, que s'apliquin les lleis de pobresa energètica i les altres lleis de contingut social suspeses.

2.- Només polítiques d'esquerres poden eixamplar la base de la República. Ens cal impulsar el debat polític als CDR's, la plataforma política i sindical que va impulsar la vaga del 3 d'octubre, en diàleg amb l'ANC i Òmnium, però no a l'espera del que facin. Un pla de mobilització que juntament amb les reivindicacions antirepressives faci seves les demandes dels sectors populars, també davant el Govern Torra. Aquesta és la veritable lluita per eixamplar la base, per guanyar a la població treballadora.

3.- Mobilització permanent per aturar la repressió. Cal que el Parlament decreti l'amnistia amb llibertat pels presos i el retorn dels exiliats. Que s'obrin les presons amb el suport de manifestacions a les portes.

4.- La nostra és la lluita de tots els pobles de l'estat contra la Monarquia i l'estat del 78. La lluita del poble català no pot quedar aïllada. Les lluites contra la Monarquia i el règim que es comencen arreu de l'estat són també la nostra lluita. La solidaritat entre pobles és la nostra gran alia-da.

11 de setembre de 2018

Lluita Internacionalista

TROBADA MUNICIPALISTA

Per una Girona social, popular i republicana

21 - 22 SETEMBRE 2018

PLAÇA ASSUMPCIÓ - SANT NARCIS

LI, Comú de Girona, Pirates

CUP, Lluita Internacionalista, Comú de Girona i Pirates, organitzen unes jornades per a preparar les properes municipals, els dies 21 i 22 de setembre

«Altsasu s'ha convertit en un cas d'Estat»

Entrevistem a Isabel Pozueta, amb la qual vam coincidir en les Jornades antirepressives del mes de juliol que va organitzar la Plataforma 3 d'octubre. Isabel és la mare de l'Adur, un dels joves d'Alsasua condemnat a dotze anys de presó per una baralla en un bar en què van estar implicats dos agents de la Guàrdia Civil l'octubre de 2016. Mitjançant la plataforma de familiars Altsasuako gurasoak segueix lluitant per l'alliberament dels set joves que l'Audiència Nacional va condemnar el juny a penes de 9 a 13 anys de presó per delictes d'atemptat als agents de l'autoritat, lesions, desordres públics i amenaces, tot i que finalment el mateix tribunal d'excepció va desestimar el delicte de terrorisme.

LI.- Tres dels xavals, incloent el teu fill, han estat un any i nou mesos a la presó en situació d'aïllament i dispersió i els altres quatre durant quatre mesos. Finalment aquest agost han estat traslladats a presons properes als seus domicilis.

Isabel Pozueta.- L'allunyament i la dispersió són un càstig afegit. És una situació dolorosa, perillosa i sagnant per a ells i els seus familiars. Ens alegrem de l'acostament, però on han de ser és lliures i a casa.

LI.- Ho atribuïu al nou govern?

IP.- No, és el que estableix la llei penitenciària. Ja no quedaven més excuses. I s'ha dut a terme a l'agost amb l'objectiu de no fer soroll.

LI.- Continuen a la presó tot i que la sentència no és ferma. Com viuen aquesta situació?

IP.- Un any i nou mesos és molt de temps i més encara en presons «dures»: és una situació que va passant factura. Estan molt enfadats amb el sistema perquè després d'aquest llarg procés no ha

canviat res a millor, es manté la injustícia, no haurien d'haver passat mai per això. En el cas dels altres quatre, porten quasi quatre mesos, i tot i ser dura la seva situació encara no els ha passat factura, la ment necessita temps per integrar situacions tan extremes.

LI.- Com expliqueu que tot això hagi arribat tan lluny?

IP.- És un gran muntatge polític i judicial. Existeix una intencionalitat clara de tensar la situació política que vivim a Euskalherria per tornar al temps en què existia l'acció d'ETA. Tensar i recordar a la ciutadania el que pot passar si algú posa en qüestió el poder de la Guàrdia Civil. I no és casualitat que coincideixi amb el que està passant a Catalunya: és la conseqüència d'un estat que no és per res democràtic. Un dels pilars de la unitat nacional és la Guàrdia Civil. La reivindicació del dret a l'autodeterminació a Catalunya està qüestionant els pilars d'aquest estat, que és autoritari i que ho sotmet tot a la sacrosanta unitat de la pàtria. I la resposta que s'està donant no és democràtica. El nostre cas s'ha convertit en un cas d'estat, i a Catalunya està passant el mateix, la imposició bàrbara del poder judicial.

LI.- Heu aconseguit aixecar mobilitzacions de solidaritat massives. Quines són les claus del vostre moviment?

IP.- Que hem sabut traslladar a la ciutadania que per sobre de la ideologia quan es viu una injustícia s'ha de sortir al carrer a dir prou. I que tothom ha entès que hauria pogut ser qualsevol: el seu fill o el seu net, inclús una mateixa. Hem sabut fer un gran exercici d'empatia i que la gent s'hagi vist reflectida en nosaltres. Som moltes famílies, hem estat organitzades des del primer moment i hem tingut molt clar que havíem d'explicar a la gent el que havia passat realment. Hem estat braç a braç i no ens hem callat, ens

han vist des de la unitat i des de la dignitat.

LI.- Quin és el següent pas? No deveu tenir molta expectativa en el recurs a l'Audiència Nacional.

IP.- Tenim poques esperances que això pugui canviar des de la pròpia Audiència Nacional, sent com és un tribunal d'excepció i venint d'on ve. No descartem fer una crida a una altra gran mobilització a Pamplona quan arribem al Tribunal Suprem. Perquè els nostres fills no poden seguir en aquesta situació. Ara un dels reptes és internacionalitzar el tema: que vegin que Espanya és un estat intransigent i no democràtic, que ens està portant a situacions de dictadura. Estem preparant un manifest internacional amb persones referents en Drets Humans. I a seguir amb les mobilitzacions del dia a dia. Nosaltres no pararem.

LI.- Com podem donar-vos suport?

IP.- El més important és compartir el relat, sobretot fora de les fronteres de Catalunya i Euskalherria. Molta gent a l'Estat espanyol encara no sap la barbaritat que s'està cometent amb els nostres fills.

LI.- Vols afegir alguna cosa més?

IP.- Un agraïment immens per la solidaritat que estem rebent del poble català. Moltíssima gent aquí ha entès el que estem patint, sobretot després de l'1 d'octubre. Hi ha qui diu que els nostres fills són fills adoptius de Catalunya. Molta gent ha passat aquest estiu per Alsasua només per a dir-nos que estan amb nosaltres. Ens toca agrair i seguir lluitant.

Immigració

De l'*Aquarius* a la devolució exprés de Ceuta

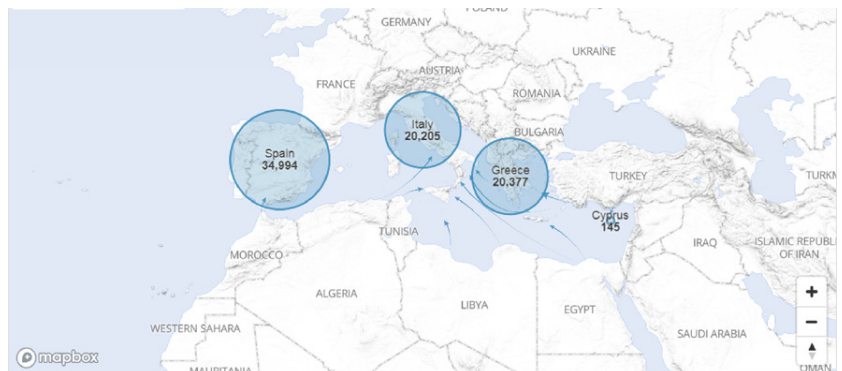
Just després d'arribar al govern, Pedro Sanchez acollia els naufragats rescatats per l'*Aquarius*, anunciava la recuperació de la sanitat universal per als sensepapers i es mostrava disposat a retirar els filats amb ganivetes de les tanques de Ceuta i Melilla. Tres gestos a contracorrent de la deriva racista i xenòfoba de gairebé tots els governs del UE. Però l'humanitarisme del PSOE ha durat poc. Dos mesos després, el mateix govern rebutjava acollir de nou l'*Aquarius*, bloquejava l'*Open Arms* a Algecires, pactava amb Merkel lliurar més fons europeus al Marroc perquè aturi i els migrants i expulsava de manera fulminant al Marroc 116 joves subsaharians que havien saltat la tanca de Ceuta. A dreta i esquerra critiquen els vaivens i la improvisació del govern Sánchez, però darrere el «una de freda i una de calenta» hi ha una política migratòria molt clara i de què el PSOE és pioner a escala europea: l'anomenada l'externalització del control fronterer, que no és altra cosa que pagar règims africans per què facin de policies de la frontera espanyola. Una estratègia que la UE ha copiat a gran escala i que suposa destrossar milions de vides impunement. Darrere els gestos humanitaris per arrossegar titulars, aquesta és la política migratòria criminal d'aquest govern: convertir l'arribada a Espanya en una llarga cursa d'obstacles que comencen cada cop més lluny i sotmetre els qui aconseguen superar-la a il·legalitat i per tant la sobreexplotació.

L'acord amb Merkel

Espanya s'ha convertit en la principal porta d'entrada a la UE, després que l'acord amb Turquia frenés les arribades a Grècia i que la via de Líbia també es vagi tancant per la creixent violència i el suport financer i militar europeu als guardacostes de Trípoli (una banda armada controlada per salafistes) i la política del vicepresident italià l'ultradretà Matteo Salvini de tancar els ports a les ONG de rescat, que Malta ha imitat. Així, els fluxes s'han desplaçat cap a l'Oest: es va in-

canvi els governs, els partits i la UE continuen en mode crisi, generant alarma. Són els mateixos governs i partits (inclosa l'esquerra institucional) que callen davant l'imminent genocidi d'Idlib, el feu rebel a nord de Síria on el règim ha concentrat tota l'oposició i ha engegat amb Rússia una ofensiva final que pot provocar la fugida de tres milions de persones.

Aquest agost Sánchez ha acordat amb la cancellera alemanya Angela Merkel que el Marroc obtingui més diners del fons fiduciari per a l'Àfrica

Entrades a la UE pel Mediterrani de gener al 10 de setembre de 2018.

Font: ACNUR ([Mediterranean Situation - UNHCR data portal](#))

tentar obrir una via per Algèria, que l'exèrcit va controlar, però al Marroc, on les forces de seguretat ja tenen prou feina a reprimir les revoltes internes (Rif, Sidi Ifni), la vigilància de les costes no ha estat una prioritat.

Però tots els discursos sobre una pretesa invasió de migrants a Europa són mentida. En el que portem d'any han arribat a la UE pel Mediterrani unes 75.000 persones. Són un 95% menys que el 2015, quan la guerra de Síria, amb les massacres i repressió del règim de Baixar al-Assad i els seus aliats Rússia i l'Iran, van provocar un èxode massiu de què Europa no va ser ni de bon tros el principal destinatari. Però des d'aleshores les arribades han caigut en picat, i en

—que surt del pressupost de cooperació al desenvolupament— establert per la UE el 2015 per subcontractar a 35 països la vigilància de les seves fronteres. Hi han compromès de 130 milions d'euros. Seria innocent, però, pensar que aquest és el preu que es paga al regne de Mohamed VI faci de gendarme de la frontera europea: el preu és sobretot polític i passa per blanquejar el Marroc com un soci legítim (Sánchez i els seus ministres no han deixat de referir-s'hi com a «país amic»), i callar davant les detencions d'homosexuals, la repressió dels joves al Rif, l'assetjament a les organitzacions feministes... per no parlar del Sàhara Occidental o els acords pesquers.

El govern Sánchez ha callat fins i tot davant el tancament unilateral per part del Marroc de la duana de Melilla, que està asfixiant l'economia d'aquest enclavament colonial espanyol. La dependència d'Espanya del Marroc per controlar el flux de pasteres a l'Estret de Gibraltar i el Mar d'Alboran li permet treure un bon rèdit de Madrid i del conjunt de la UE.

L'expulsió exprés de Ceuta

Amb l'expulsió al Marroc de 116 persones l'endemà que saltessin la tanca de Ceuta el 22 d'agost el govern del PSOE ha creuat una línia vermella. S'ha tret de la màniga un acord de 1992 que no s'havia aplicat mai, signat per Felipe González, pel qual el regne alauita accepta el retorn de migrants de països tercers que hagin entrat a Espanya des del seu territori. Això és immoral i il·legal des del punt de vista del dret internacional, perquè és evident que el Marroc no és un lloc segur per als subsaharians. És una expulsió en calent col·lectiva i institucionalitzada a què es vol donar una pàtina de legalitat deixant que durant unes hores els deportats tinguin a comissaria presència lletrada. Els Col·legi d'Advocats de Ceuta ha recorregut i denunciat l'expulsió. Els abusos de la policia marroquina –i sobretot les forces auxiliars, un grup paramilitar que depèn directament del rei– estan àmpliament documentats: pallisses, tortures, assassinats... També ho és dels del punt de vista de la mateixa llei d'estrangeria espanyola, que preveu un procediment d'expulsió que permeti identificar els menors i potencials demandants d'asil, així com les víctimes de trata. I no s'han d'oblidar tampoc les expulsions en

calent que la Guardia Civil i la policia espanyola continuen fent en frontera (per terra i per mar) que van ser «legalitzades» pel PP amb la llei mordassa i condemnades pel Tribunal Europeu dels Drets Humans, en una decisió que Rajoy va recórrer amb el suport del PSOE.

L'expulsió exprés de Ceuta no ens pot sorprendre venint del ministre de l'interior Fernando Grande-Marlaska –exmagistrat de l'Audiència Nacional que es va fer famós pel processament d'Otegi i va arribar al Consell del Poder Judicial a proposta del PP– i evidència com Sánchez ha posat l'acció repressiva directament en mans de l'aparell de l'Estat.

Més immigrants no vol dir més extrema dreta

Sánchez, com Merkel, es presenta com l'últim defensor d'una política humanitària davant la ultradreta que s'ha instal·lat als governs d'Itàlia, d'Àustria, Hongria, Finlàndia, Dinamarca, Polònia o Bèlgica alentant el

discurs xenòfob i antiimmigració. La primera conseqüència ha estat l'expulsió de tots els vaixells de rescat humanitari del Mediterrani Central, mentre es discuteix desplegar els exèrcits a les fronteres terrestres o construir Guantánamos fora de territori europeu on empresonar la gent que arriba. Però de fet Merkel, Sánchez i Macron també estan instal·lats en la retòrica de l'emergència migratòria.

Totes les dades disponibles desmenteixen que a Europa estiguem davant d'una onada incontrolada d'arribades que desbordi la capacitat d'acollir: al contrari, Europa necessita joves migrants per compensar l'envelliment demogràfic i mantenir els serveis públics. I si a la sanitat les llistes d'espera són massa llargues no és per la immigració, sinó per les retallades. Però és més fàcil buscar caps de turc. Així s'explica que allà on més creix la ultradreta no és on hi ha més immigrants sinó allà on (i quan) s'enverina el discurs polític per evitar que la gent reconegui els autèntics responsables dels seus problemes.

Construir una alternativa

Perquè no es tracta de compassió, ni d'humanitarisme, ni de caritat, ni d'un bonisme estèril: es tracta de drets. La deriva xenòfoba només es pot combatre construint una alternativa des de l'esquerra que sigui real i que passa en primer lloc per recuperar un discurs de classe. Perquè abans que «migrants» o «refugiats», abans que subsaharians, negres o magribins, per nosaltres són

companys i companyes que venen a guanyar-se un futur amb la suor del seu front. Són els treballadors més explotats, perquè la llei d'Estrangeria els va deixar sense cap dret: ni conveni, ni vaga ni protecció sindical... ha estat la pitjor reforma laboral que hem patit a casa nostra. Ho saben bé les treballadores de la maduixa de Huelva que van ser deportades després de denunciar els abusos de tota mena a mans dels empresaris del camp.

La feina dels moviments contra els CIES, contra la llei d'Estrangeria i reivindicant papers, per una acollida digna, contra les morts al Mediterrani és molt important per mantenir un discurs alternatiu, i s'ha d'aprofundir amb una coordinació que construeixi

urgent des de l'esquerra construir aquesta alternativa, sense lògiques paternalistes ni colonials, que necessàriament ha de partir de l'internacionalisme de classe, el que neix de la solidaritat política amb els moviments dels pobles en origen, denunciant la repressió i l'espoli de l'imperialisme que destrossen la vida de la gent i donat suport a les lluites populars que, com l'onada revolucionària al Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient, pugnaven per construir un nou futur de llibertat i justícia social. Una alternativa que aposti per la descolonització de Ceuta i Melilla i per la denúncia del saqueig imperialista dels recursos dels països perifèrics. Que desemmascari que els discursos

aquesta alternativa. Cal arrossegar-hi els moviments veïnals, de defensa de les pensions i els serveis públics, els sindicats i els partits de l'esquerra, construint una plataforma el més àmplia possible que posi en el centre la reivindicació dels drets.

En una època de guerres i revolucions com la que vivim, i en què la riquesa es concentra en molt poques mans, el moviment forçat de població és una característica estructural del capitalisme. Més encara tenint en compte els desplaçaments causats per crisis ecològiques. És per això que és

xenòfobs com un intent de legitimar la retallada de drets i llibertats de tots i totes: perquè més murs no ens fan més segurs, sinó que ens empresonen. Una alternativa, finalment, que reivindiqui la igualtat de drets de tots els treballadors i treballadores, tinguin o no papers, perquè amb la sobreexplotació hi perdem totes.

Cristina Mas

Catalunya

Creix la lluita

No només la turistificació és la culpable de l'increment dels lloguers, de l'expulsió de les veïnes dels barris, o de que els fons d'inversió especulin amb edificis sencers. Mentre Colau intenta buscar solucions amb la proposta d'augmentar el 30% del habitatge assequible, sense garantia de destinar-lo a habitatge de lloguer social, segueixen efectuant-se aproximadament 40 desnonaments setmanals a la ciutat de Barcelona.

Davant la greu crisi d'emergència habitacional que es viu a Catalunya, no es mostren mesures efectives per revertir aquesta situació. El passat 5 de juliol, la Generalitat subhastava 46 immobles d'herències intestades després d'aprovar que els immobles de la seva titularitat serien destinades a habitatge social. Excusant-se amb el cínic argument, que efectuar la subhasta era la manera de destinar-lo al pressupost d'habitatge social en forma d'ajudes econòmiques.

Setmanes abans vàiem com s'exercia un abús de força als desnonaments, quan la comitiva judicial arribava acompanyada amb l'actuació violenta dels Mossos, dins de l'inici de legislatura de Torra com a president, causant el suïcidi d'un home a Cornellà. El dia següent tornaven a desnonar amb violència una família amb menors al barri de Sant Antoni.

Davant d'aquestes actuacions la resposta de les veïnes i col·lectius d'habitatge s'organitzaven per convocar mobilitzacions, i visibilitzar la desprotecció que pateix la classe treballadora en la lluita perquè l'habitatge digne sigui un dret. Aconseguint una gran

a pel dret a l'habitatge

mobilització per «Aturem la Subhasta!» on també es comptava amb l'aliança dels CDR's.

Paral·lelament, des del govern municipal, Barcelona en Comú porta la proposta de la modificació del Pla General Metropolità, a on es planteja augmentar en un 30% l'«habitatge assequible», per mitjà de les grans obres de nova construcció o gran rehabilitació. Aquelles promogudes per les grans promotores, grups immobiliaris i fons d'inversió, culpables de la situació actual i a les quals se les vol seguir fent còmplices de la gestió immobiliària de la ciutat.

Sense generar una bossa d'habitatge públic que és el que actualment cal a la ciutat. Generant a la llarga un nou cicle de deficiència habitacional, com el que estem vivint en l'actualitat.

Aquesta indefinició fa suposar que les promotores seran les que tindran la legitimitat de decisió i seguiran tenint el control sobre el mercat de l'habitatge regulant elles mateixes els preus de viure a la ciutat i en conseqüència a qualsevol punt de l'àrea metropolitana. Aquesta mesura no és tampoc garantia de regulació ni decreixement dels preus de l'habitatge.

d'immediat a l'aprovació, evitant paraitzar les llicències que poguessin estar implicades, que actualment en són moltes. Totes coneixem blocs sencers propietat de fons d'inversió que actualment estan en procés de rehabilitació per seguir en el rodatge especulatiu. La proposta de Colau seria efectiva en un futur de 2 anys. Barcelona En Comú de camí a les properes municipals, fa servir aquesta proposta per amagar el fracàs en matèria d'habitatge del govern de Colau.

Per tot això, tot i que la mesura podria millorar parcialment la situació actual, es important alertar que aquesta no és la solució de fons de la classe treballadora per aconseguir un habitatge digne. Tot el nostre suport a la lluita del Sindicat de Llogaters i Llogateres, la PAH i a les diverses associacions i col·lectius en lluita per l'habitatge! Organitzem-nos amb les assemblees per l'habitatge i col·lectius dels nostres barris! Solidaritzem-nos amb les companyes que són desnonades, perquè la lluita per l'habitatge

digne és de totes!

Anna Lletjós

El terme «habitatge assequible» que contempla la mesura, no és garantia per assolir l'increment de l'habitatge de lloguer social de titularitat pública. No defineix la modalitat de tinença en la que conclouran els habitatges afectats, la proposta més aviat fomenta a l'increment d'habitatge de Protecció Oficial. Un règim de tinença de compra i propietat privada, el qual en el moment de compra el preu està regulat, però l'escriptura permet que l'habitatge passat cert temps pugui entrar dins del mercat immobiliari jugant amb les mateixes regles especuladores del mercat lliure.

La proposta no contempla cap mesura pel que fa a la gestió dels habitatges buits. Durant el 2018 se'n han comptabilitzat 3.609, dels quals la major part són propietat d'entitats bancàries. L'expropiació d'aquests habitatges per a la seva incorporació al parc d'habitatge social podria ser una mesura immediata davant l'emergència del moment actual.

Per altra banda aquesta proposta destapa el caràcter oportunista pre-electoral, quan al passat Ple de l'ajuntament no es presentava la intenció de efectuar la proposta

Els equilibris del Sr.

El Govern Sánchez segueix aguantat amb pinces, fent equilibris dins la seva debilitat. Sap que l'únic que el manté viu és el rebuig generalitzat de totes les demés forces polítiques a PP i C's. Les eleccions anticipades poden arribar en qualsevol moment, perquè la tensió dels conflictes en joc –particularment la qüestió catalana i la política econòmica amb els pressupostos– no deixen espai per les ambigüitats. El temps que duri Sánchez a la Moncloa està al servei de remuntar en les properes eleccions els resultats històricament desastrosos de les darreres generals.

La qüestió catalana i el xoc de trens

L'11 de setembre el poble català tornava a sortir massivament al carrer. Malgrat el desgast d'anys de mobilitzacions i de polítiques erràtiques i traïcions per part de la direcció del PDeCAT-ERC, les forces segueixen íntegres. Aquest fet impossibilita la política del Govern del PSOE de tornar a una reforma de l'Estatut i està a la base del fracàs de l'acord pactat entre PSOE i PDeCAT en el Congrés i que van retirar el 12 de setembre. ERC ja havia anunciat la seva abstenció. Per la seva banda, la dreta –escorçada a l'extrema dreta amb l'objectiu de protegir l'aparell de l'estat– en el Senat amb el PP i C's, pressiona sobre el PSOE votant una

resolució per la unitat d'Espanya. Les bases per l'acord entre el Govern català i el central estarien en l'intercanvi de presos per autonomisme, tot deixant la ruptura republicana per un futur incert. Però, ni el moviment republicà català està ara en una reforma estatutària ni l'Estat i el poder judicial estan disposats a deixar sense una dura sentència el moviment de l'octubre passat, que va humiliar les forces de seguretat de l'estat.

Després dels revessos a Alemanya, Bèlgica i Gran Bretanya, el poder judicial accelerava la tramitació prèvia al judici contra els dirigents independentistes, es parlava que abans de final d'any la sentència estaria llesta. Però qualsevol sentència, encara que no sigui per rebel·lió i sedició, de ben segur provocarà una mobilització contundent de resposta. El Govern Torra ja ha anunciat que no acatarà cap condemna i de ben segur els jutges no es conformaran amb res simbòlic. És en aquesta situació que el PSOE pressiona per allargar el procediment fins les eleccions municipals. Però la realitat és que ara el temps juga contra l'Estat. Els polítics en presó provisional i a l'exili suposen una denúncia contra el sistema judicial espanyol. S'acumulen les sentències a Europa contra la justícia espanyola, com ara el rebuig de Bèlgica a l'extradició de Valtonyc.

L'enduriment de l'aparell judicial, amb l'arsenal que va posar a la seva disposició el Govern del PP amb la Llei Mordassa, les reformes del Codi Penal... fa que els efectes es facin sentir a tot l'Estat. El cas d'Altsasu és un escàndol que ha posat en peu de guerra el poble basc, i probablement va tenir un pes determinant en el vot del PNB sobre la moció de censura contra Rajoy. Willy Toledo és un altre exemple. El processament contra jornaleros i les demandes contra el SAT segueixen a Andalusia, així com els 200.000 euros i les 75 persones multades o processades dels Cam-

pamentos por la Dignidad d'Extremadura. Per contra, el tancament vergonyós del cas del Rei o el del Castor (en què es trobava involucrat Florentino Pérez), demostren que l'aparell de l'estat serveix sense cap escrúpol la Monarquia i els poderosos. I, al mateix temps, l'aparell de l'estat exigeix del Govern sotmetiment incondicional, com es va posar de

manifest amb la reacció davant el cas Larena a Bèlgica. El Govern del PSOE acata aquesta condició; és per aquest motiu que és un partit del règim.

La qüestió no és si hi haurà un nou xoc de trens entre l'Estat i el poble català, sinó quan i amb quin resultat. I aquí sí és determinant si en aquest període hi ha la capacitat de construir una direcció alternativa. La política catalana és una trituradora i un factor de crisi permanent en els partits: Congrés del PDeCAT, en el qual va caure la direcció de Marta Pascal; terratrèmols a Podem/Comuns, primer amb la ruptura d'Albano Dante i ara amb la dimissió de Domènech; tensions dins ERC i dins el Govern Torra... Probablement ni Torra ni Sánchez aguantin aquest nou embat.

Els pressupostos: la quadratura del cercle

Sánchez ha anunciat que si no pot fer passar els pressupostos convocarà eleccions anticipades.

Sánchez

De fet governa amb els comptes del PP i les retallades, amb percentatges històricament baixos en matèries tan sensibles com Sanitat o Educació.

L'Ibex 35, amb els seus potents mitjans de comunicació, havien fet campanya en contra de Sánchez i a favor de Susana Díaz en les eleccions internes del PSOE. Més tard la van fer contra la moció de censura a Rajoy. Però els temps canvien i el poder de les finances i la gran burgesia mai deixa anar el poder polític: si ara toca Sánchez, encara que no els agradin, caldrà utilitzar-lo per seguir fent negocis!

El mes de juliol, Ana Botín (Banco Santander), Ignacio Sánchez Galán (Iberdrola), José María Álvarez Pallete (Telefónica) i Florentino Pérez (ACS i Real Madrid) van anar passant per la Moncloa. El setembre van continuar les reunions. Segons fonts oficials de la Moncloa citades per El Independiente, la patronal de l'Ibex 35 «*Le ha dado un voto de confianza. El presidente está muy satisfecho por-*

que todos están comprometidos con la tarea de hacer país». Com a preludi del canvi de relacions de Sánchez amb la gran patronal, Botín felicitava el nomenament de Nadia Calviño com a Ministra d'Economia. Sánchez tractava de calmar la gran patronal en temes centrals com les pensions o els

impostos. A tall d'exemple, retirava l'impost sobre la banca que havia pactat amb Podemos.

A l'acte dels 100 dies de govern, els empresaris d'ACS, Iberdrola, Telefónica, Acciona, La Caixa, Iberia Indra, i el president de la CEOE feien costat a Sánchez. Amb aquests amics no cal fer un llarg discurs sobre la política econòmica del Govern. Però no seran ells qui votaran els pressupostos, ni tampoc els seus més directes col·laboradors polítics (PP i C's), que protagonitzen una cursa contra el Govern Sánchez i que veuen, dia rere dia, com s'allunya una mica més la possibilitat de recuperar o arribar a la Moncloa.

Per això l'operació Sánchez per fer passar els pressupostos és la quadratura del cercle. Necessita tots els vots, també els dels independentistes catalans. ERC ja ha dit que si com a mínim no hi un canvi de política en la fiscalia sobre els presos/es, que no comptin amb ells. PDeCAT o el PNB podrien accedir a uns comptes a canvi d'algunes inversions (fins i tot van mantenir una política –com a burgesos que són– en la reunió del Pacte de Toledo contra les demandes de la Marea de Pensionistes), però la situació política al País Basc (Altsasu) i a Catalunya no dona marge a regalar estabilitat a Sánchez sense clares contrapartides que els permetin justificar els seus vots. El mateix passa a Podemos, que continua desdibuixant-se amb una rapidesa meteòrica. Ha de presentar canvis significatius en política pressupostària; en el capítol dels ingressos la patronal adverteix contra una pujada d'impostos, en el de despeses hi ha moltes necessitats en matèria de Sanitat, Educació, salaris i pensions, política social... Mentrestant, el pes del deute segueix devorant per dins les finances de l'Estat i la Unió Europea resta expectant que Sánchez no surti dels marcs de dèficit permesos.

El mes de juliol, Sánchez també es va reunir amb els dirigents de CCOO i UGT. Sobre la taula el compromís del president del Govern amb la derogació de la Reforma laboral del PP. «*Los sindicatos dan oxí-*

geno a Sánchez» titulava la reunió El Confidencial. Els dirigents sindicals passen a demanar «*canvis i retocs*» i n'ajornen la seva eliminació. Declara Unai Sordo de CCOO: «*Los sindicatos estamos por la derogación, pero no derogar porque sí y volver a la legislación de 2009, sino para construir un sistema de relaciones laborales más moderno que no apueste por la caída salarial y la precariedad como pasaba con la última reforma».*

La política de les direccions de CCOO i UGT ha estat nefasta en la qüestió nacional catalana, mantenint conscientment al marge la classe obrera de la defensa dels drets democràtics i permetent la irrupció del gran nacionalisme espanyol a l'Estat i de Ciutadans a Catalunya. Però encara pot ser-ho més si paralitza una resposta obrera davant la negociació dels propers pressupostos. La greu situació que pateix la classe treballadora, amb sous i pensions de misèria, amb greus deficiències en els sistemes de protecció social, amb una Educació i una Sanitat Pública malmeses no només per les retallades sinó per un profund procés de privatització, exigeixen una resposta immediata.

Per l'avortament legal a Argentina

Una *Marea Verde* que no deixa de créixer.

Fins a la victòria #SeráLey

El 8 d'agost trenta-vuit legisladors del Senat Argentí van votar en contra del Projecte de Llei de Legalització de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs que el 13 de juny havia aconseguit mitja sanció en ser aprovada a la Cambra de Diputats. Un resultat que era una possibilitat no descartada en un país a on el conjunt dels partits patronals mantenen vincles i han governat sempre en favor dels interessos de l'Església Catòlica, més encara sent el país del Papa. Hem de denunciar amb contundència que són responsables directes de la mort de dones en la clandestinitat, negant el dret fonamental a la salut i a decidir sobre els nostres propis cossos. El resultat evidència també la manca de representació de les institucions davant les reivindicacions de classe i populars, i al contrari, demostra que estan al servei de mantenir els privilegis d'una minoria patronal i eclesiàstica. Per tot això, cada vegada adquireix més força la consigna per la separació entre l'Església i l'Estat i cada vegada són més les i els que decideixen apostatar. La crisi de l'Església és una realitat global, embolicada en escàndols de corrupció i abús de menors.

Lluny de sentir-nos derrotades, sabem que aquest ha estat un primer pas en la lluita per la nostra emancipació i pel control dels nostres cossos i les nostres vides. La victòria d'aquest moviment, de l'anomenada «Ma-

rea Verde», l'hem aconseguit als carrers, a les escoles, a les universitats, als centres de treball i a les places. La victòria és la d'un moviment de lluita que es consolida, es cohesiona, s'enforteix, i que no deixa de créixer. A tal punt la Marea Verde ha crescut que ja traspasa les fronteres. Començant per Llatinoamèrica a on l'avortament legal, segur i gratuït és un necessitat per a

continua visibilitzant la lluita amb massives concentracions, reunions en espais públics, xerrades i tallers.

Per a nosaltres no és només una qüestió de solidaritat amb una lluita concreta. Sense anar més lluny, a Catalunya i l'Estat Espanyol fa pocs anys que van intentar treure'ns el nostre dret a decidir amb la reforma de Gallardón i fins i tot avui es presenten traves creixents a cau-

milers de dones pobres que moren en la clandestinitat i a on l'impuls de les companyes de l'Argentina ha arribat per dur a terme aquesta lluita amb contundència. Però la Marea Verde també ha creuat l'Atlàntic arribant a moltes ciutats i racons. A Barcelona l'onada verda va arribar amb força el 13J omplint les portes del Consolat Argentí per exigir l'aprovació del Projecte, reivindicant així també la tradició de les companyes que des de l'exili per la dictadura o les diferents onades migratòries per les crisis econòmiques es mobilitzen allà. Des d'aquest moment la Marea

sa de l'objecció de consciència i les retallades en la sanitat en un Estat a on es segueix alimentant el nacionalcatolicisme. Ens sentim part d'aquest moviment feminista internacional, que el passat 8M va protagonitzar una històrica jornada internacional amb convocatòria de vaga, que entén que si es guanya una lluita en qualsevol lloc del món estem guanyant totes i ens enforteix en la nostra lluita per cadascuna de les nostres reivindicacions. L'internacionalisme és per a nosaltres una bandera fonamental, perquè som conscients del que significa i el que requereix la tasca d'acabar amb el

capitalisme patriarcal que ens expulsa de les nostres cases i ens obliga a migrar, que ens precaritza i super explota, que ens fa les més pobres d'entre els pobres i que ens violenta i cosifica diàriament.

Celebrem que ens hem despertat, som un exercit verd, i ens hem reconegut en les llàgrimes i en les rialles de desconegudes amb mocadors verds. L'avortament a Argentina, a Amèrica Llatina i en tots els països on encara es penalitza #Seráley. Sabem que si no és avui, serà demà. Fins a la victòria, companyes.

*Rosario i Natalia,
militants de Lluita
Internacionalista, secció
de la UIT-QI a l'Estat
Espanyol.*

28S

Avancem cap a un nou #critglobal per l'avortament legal

La lluita mundial del moviment de dones contra els governs capitalistes, que neguen els nostres drets, ha fet tremolar la terra. Hem fet la segona vaga internacional de dones contra la desigualtat salarial i els plans d'ajust, ens hem manifestat als carrers contra la violència de gènere i sexual i per l'avortament legal i hem conquerit amb la mobilització avançar amb el dret a l'avortament a Irlanda. Perquè sabem que la història dels nostres drets és la de la conquesta als carrers, aquest 28S, dia d'acció internacional per la despenalització i legalització de l'avortament, tenim la tasca d'impulsar una jornada global per l'avortament legal.

En el marc de l'onada de les lluites de les dones, la de l'avortament legal a l'Argentina ha generat una marea verda que s'ha estès pel món, amb

una immensa solidaritat internacional i amb el despertar d'aquesta lluita a Amèrica Llatina, regió a la qual en la majoria dels països l'avortament es troba restringit o totalment prohibit. A Xile, a Mèxic, Veneçuela, Perú, Paraguai, Costa Rica, Colòmbia i el Brasil les dones han pres amb força aquesta lluita. Els mocadors verds han esdevingut un símbol que representa la lluita pel dret a decidir sobre els nostres propis cossos. Així mateix s'han realitzat mobilitzacions molt importants a diverses ciutats de Brasil, Xile i Mèxic.

L'Església Catòlica, una de les principals institucions responsables de la il·legalitat de l'avortament a tot el món, es troba en una forta crisi pel seu paper reaccionari davant les lluites del moviment de dones i per la diversitat. Però també està embolicada en els escàndols d'abusos sexuals a nenes, nens i adolescents, que han generat

**NI MORTES
NI PRESES
NI CLANDESTINES**

28S
18.30 H
**PL. DE LA CATEDRAL
CAP A PL. ST JAUME**

#SEPT28 #CRITGLOBAL #PARLEMDAVORTAMENT

Logo: **28** Dia de Acció Global
Logo: **el meu cos jo decideixo**

mobilitzacions durant l'últim viatge del Papa Francesc a Irlanda, a on més de 14.500 persones s'han declarat víctimes d'abusos sexuals per membres de l'església amb l'encobriment de les jerarquies eclesiàstiques. A això, cal sumar un informe judicial a Pennsilvània que involucra a més de 300 sacerdots en 1.000 casos d'abús sexual de l'Església Catòlica als Estats Units i els nous centenars de casos a Alemanya. Mesos enrere el Papa es va veure obligat a fer renunciar a tots els bisbes de l'Església xilena per la mega-causa judicial per abús sexual a infants i adolescents, que afecten a més de 150 membres de l'Església, amb més de 250 causes d'abús.

Gràcies a la rebel·lió mundial del moviment de dones, avui estem en millors condicions per continuar la lluita pel dret a l'avortament en un 40% del món a on encara és clandestí. Reflex d'això, és la presentació del projecte de despenalització de l'avortament a Xile o el recurs judicial presentat pel PSOL al Brasil per acabar amb la criminalització que pateixen les dones que decideixen interrompre els seus embarassos.

El 28 de setembre hem de continuar als carrers pel segon crit global pel dret a decidir sobre els nostres propis cossos. Perquè les més de 1.400 milions de dones que vivim a països a on l'accés a l'avortament presenta algun tipus de restricció puguem decidir. Per acabar amb la il·legalitat d'aquest dret que el sistema capitalista patriarcal pretén conservar en la clandestinitat per mantenir-nos submises, controlades i per sobreexplotar-nos. I sobretot, per acabar amb les més de 47.000 dones que moren cada any per complicacions relacionades amb els avortaments clandestins. Els avortaments insegurs són responsables del 8 a l'11% de la mortalitat materna global i són les dones treballadores, pobres, joves i migrants, les que ho acaben pagant amb les seves vides. Són els governs capitalistes els responsables de la clandestinitat i la mort de les dones per avortar.

També aquest 28S hem de seguir als carrers contra l'intent de dificultar, frenar en els països on les dones ja van conquerir aquest dret, l'accés a l'avortament mitjançant de l'objecció de consciència o retallades en el sistema de salut, com passa als Estats Units amb el govern reaccionari i masclista de Trump. Com les dones de l'Estat Espanyol i les poloneses han demostrat, només amb la mobilització del moviment de dones podem frenar els intents de restringir el dret a decidir sobre els nostres cossos.

Des de la Unitat Internacional de les i els Treballadors- Quarta internacional (UIT-QI) fem una crida al conjunt del moviment de dones, les organitzacions feministes i partits polítics i organitzacions sindicals a organitzar accions en els diferents països, per lluitar per l'educació sexual per decidir, per anticonceptius per no avortar i per l'avortament legal per no morir. I per un moviment de dones que lluiti per contra l'opressió patriarcal i s'uneixi a les lluites de la resta dels sectors oprimits i explotats i amb una perspectiva socialista a tot el món.

Unitat Internacional de les i els Treballadors- Quarta internacional (UIT-QI)

Visita del papa Francesc a S'aprofundeix la

Molt lluny de la històrica visita del papa Joan Pau II el 1979, quan més de 2.700.000 irlandesos es van mobilitzar per rebre el cap de l'Església Catòlica, la visita del papa Francesc a Irlanda va estar travessada pels escàndols de pedofília i abusos sexuals que involucren el clergat i posen al descobert la complicitat de la cúpula eclesiàstica.

L'Església Catòlica es troba immersa en una de les crisis més grans de la seva història. Aquesta institució mil·lenària ha quedat colpejada pel seu rol reaccionari i conservador davant les lluites del moviment de dones i de diversitat, a les quals se'ls sumen els milers de casos de pedofília i abusos sexuals per part del clergat arreu del món. L'assumpció del papa Francesc com un suposat papa «progre» no ha pogut revertir la pèrdua de la seva base social, sobretot en els sectors juvenils.

En particular Irlanda és el país d'Europa, juntament amb Polònia, de major pes de l'Església Catòlica. Fins fa alguns anys més del 95% de la població s'adheria a la religió catòlica. No obstant això, s'està produint un procés de ruptura que porta el fet que avui l'adhesió hagi baixat al 76% de la població. A això hem de sumar-li que l'any 2015 un plebiscit va permetre avançar en el matrimoni igualitari i l'últim 25 de maig més del 65% de la població va votar a favor de l'eliminació de la vuitena esmena de la constitució, impulsada pel primer ministre Leo Vaker, per tal d'avançar en el dret a l'avortament. Dies abans de la votació, es va anunciar la visita del papa Francesc, cosa que no va evitar que fins i tot en els pobles camperols més conservadors guanyés avançar en el dret de les dones a decidir sobre els seus propis cossos. La visió reaccionària sobre el paper de la dona i la família binària heteronormativa xoca contra la conquesta dels drets, producte de les lluites del moviment de dones i de diversitat.

Els escàndols de pedofília i encobriment fan donar un salt en la crisi.

Mesos enrere el Papa va visitar Xile. El seu fracàs va ser estrepitós: la missa que va donar no va tenir convocatòria. Mesos després va haver d'obligar a renunciar a

Irlanda

crisi de l'Església Catòlica

tots els bisbes de l'Església xilena per la megacausa judicial per abusos sexuals a infants i adolescents, que involucra més de 150 membres de l'Església, amb més de 250 causes d'abusos. La setmana passada, un informe judicial a Pennsilvània va treure a la llum més de 300 sacerdots involucrats en 1.000 casos d'abusos sexuals de l'Església Catòlica a Estats Units, amb la complicitat de les jerarquies eclesiàstiques. Dies enrere l'arquebisbe Carlo Maria Vigano, el qual se'n va anar del Vaticà cap a EUA, va dir que havia parlat el 2013 amb el papa Francesc de les acusacions contra el cardenal Mac Carrick, sense avançar en cap acció contra ell. Des de 2002, més de 14.500 persones s'han declarat víctimes d'abusos sexuals comesos per sacerdots a Irlanda. La jerarquia catòlica irlandesa ha estat acusada d'haver encobert centenars d'aquests sacerdots.

Aquest és el marc de la visita del papa Francesc a Irlanda per tancar la Trobada Mundial de les Famílies. Durant les 36 hores que el Papa va estar al país, els carrers de Dublín van ser escenari de mobilitzacions de víctimes d'abusos sexuals. Fins i tot el Papa va haver de reconèixer el «fracàs» de l'Església davant els «crims repugnants» dels capellans abusadors. El primer ministre, Leo Vadaker, va dir que les paraules haurien d'estar acompanyades de fet i Marie Collins, víctima i símbol

de la lluita contra els abusos de l'Església Catòlica a Irlanda, ha considerat que en el seu discurs no va dir «res de nou; va ser decebedor».

Que membres del clergat abusin de nens i nenes no és una cosa nova. L'encobriment de capellans i bisbes pedòfils per part de la jerarquia eclesiàstica tampoc. El que és nou és que amb la crisi de l'Església Catòlica avancen les denúncies i el cost polític sobre aquesta institució. La visita de Francesc a Irlanda no fa més que tirar llenya al foc a la crisi profunda que travessa l'Església Catòlica. Un nou fracàs en el seu intent de contenir la ruptura amb la seva base social. A sobre, en el seu viatge de retorn a Roma el Papa va dir que «quan això (l'homosexualitat) es manifesta des de la infància, hi ha

moltes coses per fer per mitjà de la psiquiatria», una veritable atrocitat.

La crisi de l'Església Catòlica és la crisi d'una de les institucions fonamentals del capitalisme imperialista, sosteniment de tots els explotadors i dels seus governs. No oblidem que el poder del Vaticà està al servei de contenir les lluites de les masses, impulsant les pitjors concepcions, sent funcional a la submissió dels pobles i batallant contra els drets de les dones, acusant les qui avorten de nazis, sostenint una idea de família binària heteronormativa on la dona es manté oprimida i relegada, i atacant a la diversitat sexe-genèrica marcant-la com una malaltia. Però aquestes concepcions xoquen amb les lluites de les masses a tot el món, la conquesta de drets i els avenços socials i entren en crisi. Per això, l'Església Catòlica aprofundeix el seu debilitament a tot el món perdent pes entre les persones creients del catolicisme.

29/08/2018

Mechi Beauvoir
UIT-QI

Turquia

Debacle econòmica i lluita per un programa obrer

La possibilitat d'una crisi econòmica el remor de la qual es sentia des de fa un temps s'ha convertit en realitat. La moneda turca, la lira, va caure davant el dòlar i altres divises exteriors. Al principi d'aquest any el dòlar valia 3,7 liras i el 10 d'agost (divendres negre) va arribar a més de 7. En un any la pèrdua de valor de la lira ha arribat al 54%.

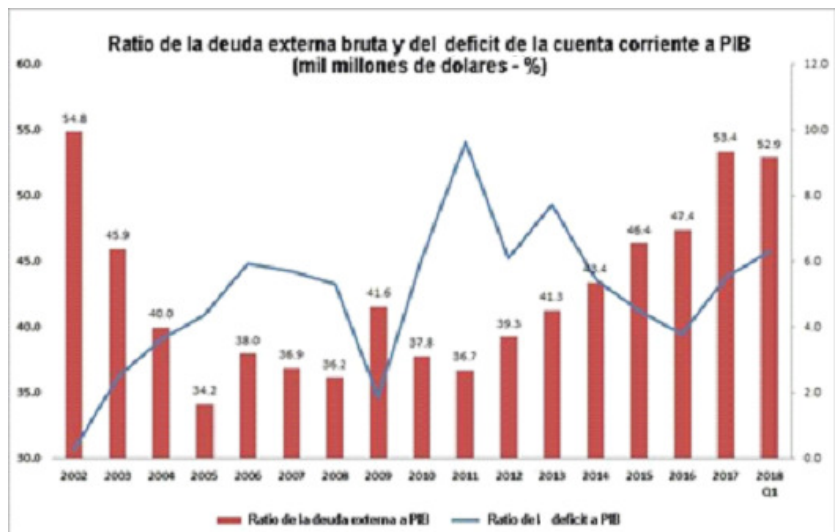
El desastre de la moneda turca es devia aparentment al «regateig d'ostatges» entre Donald Trump i el president turc, Tayyip Erdogan. Mentre Trump exigia la llibertat del sacerdot anglicà Brunson, empresonat a Turquia per espionatge, Erdogan volia que la justícia nord-americana revocés el cas sobre el banc turc, Halk Bankasi, i el seu vicepresident, Hakan Atilla, acusats d'haver fet negocis amb l'Iran tot i les sancions nord-americanes contra Teheran. Turquia demana també la repatriació de Fetullah Gulen que resideix a Pennsilvania, a qui acusa de ser l'autor intel·lectual de l'intent del cop d'estat del 2015 i de ser espia de la CIA.

No obstant, «l'enuig» de Trump per no haver pogut doblegar Erdogan en el cas de Brunson i els aranzels sobre l'acer i l'alumini importats des de Turquia han estat només l'espurna del desastre turc. I és que la caiguda de l'economia de Turquia ja havia començat anys abans i la lira anava perdent valor poc a poc. Les polítiques econòmiques dels governs d'Erdogan i el seu partit Justícia i Desenvolupament (AKP) basades en crèdits fàcils estrangers van arrossegar el país a un pou de deutes del qual no és fàcil sortir.

Durant l'època de la crisi global que va començar el 2008, quan les taxes d'interès eren baixes a EUA i Europa, els governs turcs van rebre fàcilment crèdits i inversions per fer anar l'economia. No obstant això,

van gastar tots els diners en els sectors de la construcció, armes i energia de consum intern. El que apareixia com un creixement econòmic que va arribar al 7%, es va convertir en un endeutament terrible. El deute exterior va arribar

centres comercials, carreteres, ponts, etc. els «megaprojectes» com la construcció d'un nou aeroport, el «més gran del món», a Istanbul i d'un nou canal entre els mars Negre i Egeu, va buidar les arques públiques i va arrossegar el

als 466,7 milions de dòlars (el 60% del PIB) del qual caldria pagar 240 mil milions aquest any. També el déficit per compte corrent és de 57 mil milions de dòlars (7% del PIB), amb una taxa d'inflació que supera el 17%.

En els seus 16 anys ininterromputs en el poder Erdogan ha aplicat una fèrria política neoliberal basada en privatitzacions, precarització laboral i terciarització en la indústria. Durant aquest període s'han fet més privatitzacions que en tota l'època republicana: 10 ports, 85 centrals elèctriques, 37 mines importants, 4 mil immobles, 141 empreses públiques i una innumerable quantitat d'equipaments industrials públics. Els aproximadament 60 mil milions de dòlars obtinguts d'aquest saqueig van anar en la seva major part a mans dels inversors de la construcció que formaven una oligarquia al voltant d'Erdogan i la seva família. A més, la bogeria de construir habitatges, residències,

país a un deute insuperable.

Aquesta política es va acompanyar d'un atac sobre la classe obrera. Les autoritats polítiques i judicials controlades per Erdogan han fet gairebé impossible la sindicalització dels treballadors. L'afiliació als sindicats ha baixat fins al 7%, dels quals menys d'una tercera part compta amb convenis col·lectius. Les poques vagues importants convocades han estat prohibides per «seguretat nacional». Mentre el salari mínim ronda els 266 dòlars, la inflació de l'últim any s'ha menjat gairebé el 18% dels salaris. També ha crescut la desigualtat: el 10% de la població té més ingressos que tota la resta.

D'aquesta manera els governs d'Erdogan i l'oligarquia turca han convertit la Turquia «globalitzada» en un paradís d'inversió i especulació per al capital imperialista. A través de compres, adquisicions i associacions, el capital estranger ha arribat a controlar bona part tant de

la indústria com del sector bancari. Així que més del 28% de les inversions a Turquia estan en mans del capital estranger que s'emporta el 82% dels seus guanys als seus països d'origen, amb la qual cosa aprofundeix la dependència de Turquia de l'imperialisme i la fa més vulnerable als esdeveniments econòmics mundials

I ara, amb la pujada dels interessos a EUA i a d'altres països imperialistes, s'ha tancat l'aixeta de diners estrangers, exposant el país a l'especulació i enfonsant la lira. Erdogan s'està queixant d'un «atac» econòmic des dels EUA (sense esmentar directament el seu nom) i intenta calmar els ànims amb gestos populistes antiimperialistes. Sí que és veritat que Trump ha afegit llenya al foc amb la crisi del clergue i el que volia era no només l'expatriació de Brunson sinó sobretot pressionar políticament Ankara per la seva línia gairebé sobirana en assumptes exteriors. L'oligarquia turca intenta estendre la seva hegemonia econòmica a l'Orient Mitjà a través d'operacions militars i acords diplomàtics. És per això que intervé militarment en la guerra de Síria per poder ser a la taula de la reconstrucció. També xoca amb els EUA que donen suport als kurds en la batalla contra els islamistes a Síria, tement que els kurds construeixin un estat independent o una autonomia al nord de Síria, que podria crear més il·lusions independentistes entre els 13 milions de kurds que viuen dins de les seves fronteres. D'altra banda, Turquia vol comprar míssils de Rússia contra els desitjos i les crítiques de l'OTAN. I potser més important, el govern turc està contra les sancions nord-americanes sobre l'Iran i s'alia amb Teheran contra la pressió de Trump. Amb l'última crisi, Erdogan va declarar que podria acabar amb la «aliança estratègica» amb els EUA i buscar nous aliats, el que també inclou a Xina.

Amb la forta pujada de la divisa, és gairebé impossible arribar a pagar el deute extern, del qual 250 mil milions són de les empreses privades (financeres i industrials). De fet, diverses empreses ja han declarat fallides demanant reestructuració o tancant els seus

negocis, provocant acomiadaments massius. Es tem que l'incendi s'estengui a la banca que suposa gairebé el 60% del deute, el que podria provocar un caos total. Davant d'aquest quadre perillós, mentre diversos economistes aconsellen demanar ajuda a l'FMI (com ha fet recentment Argentina), Erdogan, pel seu presumpte antiimperialisme, nega aquesta opció i prefereix aplicar per si mateix el mateix pla que li podria imposar l'FMI i esperar atreure capital estranger. Amb aquesta finalitat, recentment el ministre d'hisenda (el seu gendre) ha declarat un pla d'austeritat amb retallades de 35 mil milions de dòlars en la despesa pública, la independència del banc central (que fa riure els inversors exteriors) i «reformes estructurals» contra el poble treballador.

Las dues opcions, una fallida total o un pla d'austeritat i contrareformes amb o sense l'FMI signifiquen per a la classe obrera encara més desocupació i empobriment. El que és cert és que no hi ha una sortida favorable per al poble dins del quadre del capitalisme i amb els seus instruments financers. Per no haver de pagar la factura de la crisi les classes treballadores necessiten un pla obrer. En el primer lloc, hem de denunciar el pagament del deute extern provocat per les multinacionals i per l'oligarquia financera i industrial i acabar amb el saqueig imperialista. D'altra banda, la crisi provoca la fugida de capitals a l'estranger i així enforteix les manipulacions sobre l'economia nacional. Contra això cal un control sobre les entrades i sortides del capital per un banc central creat per la nacionalització sense indemnització del sector bancari i la imposició del monopoli estatal sobre el comerç exterior. Caldrà nacionalitzar la indústria pesada i les empreses en fallida sota control obrer i establir un pla central econòmic a favor de les classes populars. Per reivindicar un pla obrer per sortir de la crisi, el nostre partit, el Partit de Democràcia Obrera (IDP), crida als sindicats i a totes organitzacions obreres a construir un front de mobilització i lluita.

*Muhittin Karkin
IDP, secció turca de la UIT-QI*

Efecte sobre el BBVA

Gairebé 3/5 parts del deute (264 mil milions) pertany als bancs que operen a Turquia. En el rànquing dels bancs estrangers que presten diners als bancs nacionals, els de l'Estat espanyol ocupen el primer lloc, amb 82,3 mil milions de dòlars, seguit per França i el Regne Unit amb 38,3 i 19,2 mil milions respectivament. Entre aquests bancs estrangers, el més vulnerable a la crisi de la lira és el BBVA espanyol, que té el 49,85% de les participacions de Garanti Bankasi, el tercer banc més potent de Turquia. Aquest volum de participació forma l'11% dels actius totals del Grup BBVA. Sembla que Garanti ja veia la crisi que s'acostava i l'any passat va vendre un total de 294 milions de lires dels crèdits prestats no retornats a un preu de 17 milions a altres entitats per poder salvar una petita part de les seves pèrdues. El nivell de crèdits de dubtós cobrament de BBVA a Turquia ha augmentat en un any en més de 1.000 milions d'euros, de 1.766 milions d'euros a 2.811 milions, un 59% més.

Per a més informació sobre BBVA: <https://www.economista.com.mx/sectorfinanciero/Se-duplica-el-numero-de-creditos-dudosos-de-BBVA-en-Turquia-20180815-0105.html>

Sancions creuades entre els Estats Units i la Xina:

Cap a una «guerra comercial global»?

Reproduïm, per la seva actualitat, l'article publicat per la UIT-QI al juliol, davant les mesures arancelàries entre EUA i Xina.

Una nova onada d'aranzels entre les dues primeres potències econòmiques del món ha tornat a tensar el mercat global. Funcionaris, economistes i portaveus del sistema han sortit a advertir sobre les conseqüències de l'augment de la confrontació a la llum de com van ser aquestes disputes al segle passat. Es tracta de jocs preliminars d'una guerra entre potències capitalistes pel domini del mercat mundial?

El president nord-americà Donald Trump ha imposat aranzels a la Xina par un valor de 34.000 milions de dòlars anuals a 818 productes industrials provinents de la Xina, que seran gravats amb un 25% (contra l'1,5% en 2016, el seu registre més baix des de 1976). La mesura va començar a implementar-se el divendres passat sobre productes de tecnologies de la informació i comunicacions, les indústries aeronàutica i automotriu, maquinàries i robots, entre d'altres, sense afectar encara béns de consum com telèfons mòbils i aparells electrònics. La resposta del gegant asiàtic no es va fer esperar: mentre el ministre de Comerç xinès acusava Trump d'iniciar «la més gran guerra comercial de la història» (59% dels

productes gravats són fabricats per multinacionals instal·lades en territori xinès, incloent-hi nord-americanes), aquest mateix dia va aplicar aranzels pel mateix valor sobre 545 productes nord-americans del sector agropecuari i automotor (soja, productes làctics, carn de porc i vedella, peix, automòbils).

Trump intenta així complir la seva promesa de campanya de «Fer gran els Estats Units una altra

va saber les mesures del president xinès Xi Jinping, i que podrien arribar als 500.000 mil milions. Sectors de la gran burgesia ianqui reunida al voltant de la Cambra de comerç han criticat aquesta política que ja ha provocat friccions amb la Unió Europea, Canadà i Mèxic per l'acer i l'alumini. Tant els empresaris de marques emblemàtiques com Harley Davidson o Jack Daniels i plantes automotrius de Wisconsin, que utilitzen components d'origen xinès, com els

vegada» redoblant la seva política proteccionista. Vol reduir el dèficit comercial amb la Xina, el seu principal soci comercial, amb qui va tancar la balança de pagaments de 2017 amb un dèficit de 375.000 milions de dòlars, que es va incrementar 9,5% de gener al maig aquest any. Es tracta d'una primera ronda de represàlies comercials que Trump ja ha amenaçat d'ampliar fins a 200.000 milions de dòlars tan aviat

grans productors de soja de l'agronogoci de Pennsilvània a Michigan que han portat a Trump al poder, es van queixar dels nous gravàmens advertint sobre pèrdua de llocs de treball (uns 400.000 segons una projecció) i l'ajornament de plans d'inversió que acabaran afectant altres socis comercials.

La Xina busca reorientar la seva economia cap a la producció indus-

Xina i la seva inserció al mercat global

La revolució encapçalada per Mao Tse-Tung el 1949 va impulsar immenses conquestes socials mitjançant l'expropiació de terratinents i burgesos. Gairebé mil milions de xinesos van aconseguir «un bol d'arròs, un rellotge i una bicicleta». A finals dels anys 70, el consum mitjà d'aliments estava per sobre de la mitjana mundial; l'escolarització va passar de menys del 50% en 1952 al 96%, i l'esperança de vida, de 35 a 68 anys entre 1949 i 1982 (I. Hobsbawm, Història del Segle XX). En 1978, Deig Xian Pin i la burocràcia repressiva del Partit Comunista Xinès van iniciar un procés de reformes i obertura que va portar a la restauració del capitalisme. Quaranta anys més tard, l'economia xinesa va passar de representar l'1,8% del mercat mundial al 18,2%, però el cost d'associar-se a grans multinacionals i subordinar-se als plans imperialistes va ser pagat per la pèrdua d'aquestes conquestes històriques i la tornada a una brutal desigualtat social, corrupció i sobreexplotació, amb jornades de treball extenuants i sous miserables sota un règim de dictadura capitalista de partit únic. Successives vagues obreres en els últims anys, com la de Dongguan el 2014, la major en la història de la República Popular Xina, posen en qüestió el model d'explotació de la dictadura xinesa i el seu fals «socialisme amb característiques xineses».

trial i tecnològica d'alt valor afegit sota el lema «Made in Xina 2025», disputant-li a l'imperialisme ianqui el seu lideratge en la globalització capitalista. Té el segon PIB mundial amb 11 bilions de dòlars i és propietària de les majors reserves mundials (3,12 bilions), incloent-hi bons del Tresor nord-americà que la converteixen en el creditor més gran dels Estats Units. No obstant això, hi ha senyals d'alarma com l'increment del deute extern, que ha passat de 150% a 300% del PIB en els últims 10 anys i la caiguda al juny de la seva moneda, el yuan, 3,3% enfront del dòlar, la major baixada en els darrers 25 anys. Per fer front a les polítiques proteccionistes de Trump, la Xina aposta per un bloc comú amb la Unió Europea de Merkel que espera concretar en Beijing a mitjans de juliol, anunciant una obertura sense precedents a les inversions europees.

Alguns economistes adverteixen que la confrontació ja ha provocat la caiguda de la soja un 17% al juny i que aprofundirà la incertesa i inestabilitat dels mercats avançant cap a una «guerra comercial sense control». No ho veiem així. Des de la nostra perspectiva, el proteccionisme de Trump és una mesura desesperada per recuperar els guanys de les seves multinacionals, que li genera crítiques de la seva pròpia burgesia i friccions amb la Xina, la Unió Europea i el Canadà. Tots busquen reforçar posicions de cara a negociar. La situació és un reflex que la crisi econòmica del capitalisme mundial, oberta el 2008, continua malgrat que molts analistes van pronosticar el 2017 l'inici d'una «recuperació» de l'economia capitalista sobre la base de certs índexs macroeconòmics de creixement.

Ratifiquem que l'economia capitalista mundial va entrar en una crisi crònica durant els anys 60 del segle passat i que només es recupera, de forma parcial o conjuntural, gràcies a major contraofensiva explotadora de l'imperialisme i dels seus governs. Malgrat les seves friccions interburgeses, Trump, la dictadura capitalista xinesa i la burgesia imperialista de conjunt estan d'acord amb el fet que la crisi la paguin els i les seves treballadores. Per això reafirmem que aquest sistema econòmic capitalista-imperialista al servei de les multinacionals i bancs imperialistes no aguanta més i que és necessari seguir lluitant contra els plans d'ajustaments i retallades, flexibilització laboral, acomiadaments i tota la contraofensiva econòmica de l'imperialisme.

Mariana Morena
Unitat Internacional dels Treballadors –
Quarta internacional (UIT-QI)

Nicaragua

El suport de Cuba i Nicolás Maduro a Ortega

El poble i el jovent de Nicaragua protagonitzen des del 18 d'abril una rebel·lió popular pels seus drets i contra el règim dictatorial de Daniel Ortega. La criminal repressió deslligada per Ortega ja registra més de 440 morts, milers de ferits, detinguts i desapareguts. Malgrat això milers i milers segueixen sortint als carrers al crit de «Somoza-Ortega són la mateixa cosa» i «Que se'n vagi Ortega».

D'aquesta manera es cau el fals discurs que es tracta d'un govern d' «esquerra». Daniel Ortega va utilitzar el seu passat sandinista per pactar, fa anys, amb la cúpula de l'Església Catòlica i amb els grans empresaris nacionals (Cosep) i estrangers per governar contra el poble treballador, els pagesos i el jovent. Per sostenir-se en el poder va pactar amb polítics de dreta i va fer tot tipus de fraus.

Com a socialistes revolucionaris recolzem incondicionalment la rebel·lió popular. Estem amb els i les estudiants i les dones que arriquen la vida a les barricades. No tenim cap confiança en la cúpula de l'Església ni en els sectors patronals que van canviar de bàndol i ara volen congelar la mobilització buscant una sortida negociada (Taula del Diàleg) d'Ortega, sota el mantell dels Estats Units. Aquests sectors són un obstacle per a la continuïtat de la mobilització.

Però l'altre gran obstacle, per a una massiva solidaritat internacional que ajudi a la caiguda d'Ortega, és la nefasta postura de suport incondicional a Ortega de Cuba, Raúl Castro i Nicolás Maduro.

Així ho van resoldre en el XXIV Encuentro del Foro de Sao Paulo reunit a l'Havana el 17 de juliol, amb la presència de Castro, Maduro, Evo Morales i Dilma Rousseff (PT). La resolució és clara: «Reconeixem el legítim dret a la defensa, exercit pel govern sandinista enfront de les agressions perpetrades en contra pels lacais de l'imperi» (...) Fins i tot avalen la repressió al recolzar els «avenços en el restabliment de l'ordre (...)» violentats pels colpistes de la dreta «. Vergonyosament la direcció cubana i Maduro se sumen a la bastant mentida d'Ortega d'acusar el poble nicaragüenc de «lacais de l'imperi» i de «colpistes de dreta». Aquestes postures estan al servei de confondre i dividir tota acció de rebuig a Ortega des de l'esquerra. Però això ja no evita que amplis sectors es sumin arreu del món a repudiar a Ortega i la seva repressió criminal. Però també ha arribat l'hora que els lluitadors antiimperialistes i d'esquerra treguin les seves pròpies conclusions sobre aquestes direccions polítiques que representen a una pseudo esquerra reformista que, des dels seus països, avalen governs de conciliació de classes, que governen amb les multinacionals i els banquers, no trencant amb les estructures del capitalisme, pagant el deute extern i acusant a tota protesta obrera i popular d' «agent de la dreta colpista».

Miguel Sorans,
dirigent d'Izquierda Socialista Argentina,
i de la UIT-QI

Nicaragua

Llibertat a les i els detinguts!!

Segons informa la iniciativa nicaragüenca de defensores de drets humans de les dones, entre el 24 i 25 d'agost, a Chinandega, León, Managua, Carazo i Matagalpa s'han portat endavant més de 50 detencions arbitràries de persones defensores dels drets humans, la meitat d'elles vinculades a la coordinadora universitària per la democràcies i justícia (CUDJ).

El 25 d'agost van ser detingudes de manera arbitrària, 20 membres de la CUDJ, entre elles diverses dones activistes-tres documentalistes entre elles una brasilera, que es dirigien a una marxa nacional a Granada, sent alliberades hores després. La documentalista brasilera-americana va ser enviada a migració i estrangeria per ser deportada del país.

Aquest mateix dia van ser detingudes a León 7 persones, de les quals 6 eren membres de la CUDJ i romanen arbitràriament detingudes tot i que dues d'elles compten amb mesures cautelares de la CICH. Des León també es reporta el segrest per part d'elements para policials de Victòria Obando, una dona transgènere activista LGBTIQ + i Universitària de la UNAN-Managua.

Des de a IM-defensoras condemnem aquesta agressió contra el dret a la protesta pacífica, el dret a l'organització i l'actual campanya de criminalització amb que l'Estat està responnent a la mobilització popular iniciada el passat 19 d'abril; i exigim l'alliberament i la presentació immediata de totes les persones que romanen detingudes, fent responsable al govern de Nicaragua de qualsevol cosa que els pogués succeir.

Reiterem la nostra crida a la comunitat internacional a seguir pendent del que passa a Nicaragua i a solidaritzar-se amb les defensores de drets humans, les seves organitzacions i moviments.

Nicaragua 26 agost 2018.

#Alertadefensoras

Argentina

Cap a on va el país?

La frase «això no va més» es comença a escoltar quotidianament en els llocs de treball, a les escoles o a les taules familiars. És la conclusió que comencen a treure milers i milers de treballadors a dos anys i mig d'un govern que se'ls ha passat dient que després de les retallades «ens anàvem a salvar». Però resulta que després dels acomiadaments massius, el robatori salarial i el saqueig als jubilats del cap d'any, no va venir la reactivació, sinó el caos. Els funcionaris que anunciaven un «creixement» van passar a recessió; de la inflació del 10% es va passar al 42% projectat per a aquest any i del dòlar a 9,80 pesos als actuals 40 i sense sostre. L'endeutament rècord va ser per tapar el forat de la bicicleta financera i pagar més i més deute extern.

Mentre el govern deia que «tot anava bé», tot d'una Macri va anunciar que l'única sortida era demanar-li a l'FMI un salvament perquè ens estàvem enfonsant. El govern va pactar amb el Fons un ajustament ferotge, però tot just dos mesos després tornem a estar a la vora del col·lapse. La imatge que dona *Cambiemos* és patètica. Amb els seus funcionaris viatjant a preguntar-li al FMI que els permeten fer, deixant clar que qui dirigeix l'economia no són els funcionaris del govern, sinó Christian Lagarde i el seu equip. Que, per descomptat, no plantejaran una altra cosa que més i més ajustament, com ha passat a tots els països que en els últims anys van recórrer a aquest organisme, com Haití, Nicaragua, Jordània o Grècia. O com va passar tantes vegades abans en la història argentina. És que l'FMI és l'ajustament perpetu i l'organisme explotador que ja ens va portar a les crisis anteriors.

Creix la crisi econòmica, i això realimenta la crisi política. Aquest és l'origen de l'odi popular al govern de Macri, que ja és massiu. És que molts no en falten. Amb Macri perden els treballadors, els jubilats i la classe mitjana; perden les universitats, els mestres i professors i els científics. I guanyen cada dia més els banquers, els creditors del deute extern, els monopolis agroexportadors i tots aquells als quals se'ls garanteixen guanys dolaritzats, com les petrolieres i les gasíferes. Aquesta és la conclusió que el govern mai hagués volgut que el poble tragués, però és la que ja s'ha començat a fer de masses. Per tot això és que es diu massivament que «això no va més». Ja no queda cap d'aquells sectors populars que, confosos i prioritant el seu odi al kirchnerisme, els havien votat a l'octubre passat.

Ni els quaderns del *remisero* Centeno mostrant la tremenda i certa corrupció del govern anterior (NE: conductor de cotxes VTC que va destapar a principis d'agost els robatoris milionaris a través d'obra pública durant els governs Kirchner) pot tapar aquesta catàstrofe social. Milions veuen en les conferències de premsa a un president del qual diuen «o aquest home no sap, o no vol, o no pot» conduir un país. (...) És que a aquest govern ja no el creu ningú. Que Macri digui que està en el pitjor moment de la seva vida i espera que aquesta crisi sigui l'última, no només no dóna «confiança» als mercats (llegiu bancs i especuladors), sinó que fonamentalment no aconsegueix revertir el repudi popular. Hi tira més llenya al foc. La crisi social i la misèria creixent ens porten a escenes terribles com la mort d'un noi de 13 anys després d'un intent de saqueig a un supermercat a Roque Sáenz Peña al Chaco.

La preocupació passa ara per quina és la sortida a una crisi així. El govern vol mostrar que cal aguantar un major ajustament perquè és l'única alternativa davant

el que anomena el «populisme» del govern anterior. Els polítics patronals peronistes, per la seva banda, agiten que contra el «neoliberalisme de Macri» no hi ha una altra que tornar al «model» patronal peronista, ja sigui en versió Massa, Urtubey o Pichetto, o en versió «nacional i popular» amb el retorn de Cristina Kirchner, com propaganditza el peronisme K. Però precisament aquests polítics que vénen del tronc del PJ són els que vénen sostenint des del principi a Macri, al costat de la burocràcia sindical de la CGT peronista.

Per a aquests dies s'espera una foto entre Sergio Massa, Urtubey, Schiaretti i algun altre. Serà la foto de la complicitat amb el macrisme. Són els qui estan negociant amb el govern el pressupost 2019. I si no el voten, no serà perquè estan en contra de l'FMI, sinó perquè es re-

col·loquen amb algunes crítiques per simular que són opositors mentre ajusten a les seves províncies. Són aquests polítics patronals peronistes els que li vénen garantint la «governabilitat» a Macri, reconegut fins pel mateix president en el seu discurs d'aquest dilluns. «Si li va malament a Macri al poble li anirà pitjor», va dir Urtubey per encobrir la seva complicitat.

Com a part del mateix «moviment» peronista, la burocràcia sindical de la CGT, que ve de mesos pactant una treva, davant la pressió des de baix i al ritme del creixement de les lluites, es va veure obligada a convocar una vaga general. Però quan creix el reclam perquè sigui ara, es van cuidar de posar-ho el més lluny possible, el 25 de setembre. Macri diu que el seu ajustament són els dolors del part per acabar amb «70

anys de decadència». Però si hi ha una decadència de dècades és precisament per culpa de tots els governs, l'actual i els anteriors. La pregunta és: ¿per què un país ple de recursos naturals i de riqueses, amb un moviment obrer qualificat i professionals i tècnics d'excel·lència com a part de les generacions que van fer història, fa dècades que ve barranc avall i de crisi en crisi? L'explicació rau en el fet que els successius governs, tant del PRO, els radicals i peronistes en les seves diferents variants, van ser els res-

el gran capital. Que deixi de pagar el deute extern. Que trenqui amb l'imperialisme, l'FMI i les multinacionals. Que planifiqui l'economia i posi totes les nostres riqueses al servei de resoldre les urgents necessitats populars. Un govern que avanci cap a una Argentina socialista. Això és el que mai ha passat i cal aconseguir.

Mentre lluitem per aquesta sortida de fons preparant una alternativa política dels treballadors i la unitat de l'esquerra, com ho venim fent

amb el *Frente de Izquierda* -i lluitant per una nova direcció del moviment obrer amb el sindicalisme combatiu-, cridem a donar suport a totes les lluites per imposar urgents mesures d'emergència, com a part d'un pla econòmic alternatiu, obrer i popular, (...). Exigint la vaga general de 36

hores ja, amb mobilització a Plaza de Mayo i a totes les places del país, com a primer pas d'un veritable pla de lluita fins a tombar l'ajustament de Macri, l'FMI i els governadors.

Editorial El Socialista 401. 5/09/2018. Premsa d'Izquierda Socialista, secció argentina de la UIT-QI

ponsables de mantenir aquesta decadència capitalista governant per als mateixos de sempre, els grans empresaris, les multinacionals, els bancs i els oligarques del camp. Són aquests governs patronals qui van mantenir al país de genolls, sotmès als dictats de l'imperialisme, l'FMI, el Banc Mundial i les grans potències. Aquests governs, siguin de centredreta o «nacionalistes» són els que van sotmetre al nostre poble a ajustaments permanents pagant la sagnia del deute extern fraudulent des de la dictadura cap aquí.

El canvi de fons que necessita el poble treballador passa per imposar un altre govern. Un govern dels treballadors i l'esquerra, al costat del jovent i les dones que lluiten per una sortida de fons. Un govern que ens alliberi dels lligams històrics amb

Escola d'estiu de LI 2018

80 anys de la IV: la lluita per construir una internacional revolucionària

Dels dies 31 d'agost al 2 de setembre hem realitzat com cada any, l'escola d'estiu de Lluita Internacionalista. Enguany el tema ha estat **A 80 anys de la Quarta: La lluita per construir una internacional revolucionària. Com sempre fem, hem tractat el tema mitjançant debats en grups i una posterior posada en comú en sessions plenàries.**

Hem analitzat el procés de burocratització a la URSS a partir dels anys vint, la seva posterior degeneració i com per combatre-la neix l'Oposició d'Esquerres Internacional i com finalment, després de l'arribada al poder de Hitler després de la lamentable política del PC Alemany i de la III Internacional, es funda al 1938 la IV Internacional.

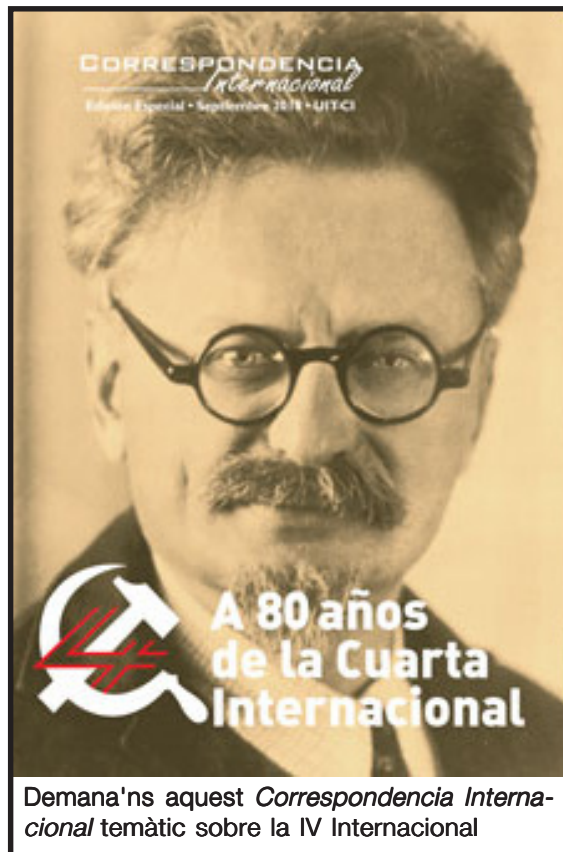
També hem repassat les diferents discussions històriques dintre de la IV Internacional des de la Revolució Xinesa al 1945 i les posicions de Pablo o les revolucions a Cuba i Nicaragua i les discussions entre Moreno i Mandel. Hem analitzat la restauració capitalista dels estats obrers i el paper de les burocràcies d'aquests convertint-se en la nova burgesia i hem estudiat algunes experiències recents i actuals com

les vinculades al Socialisme del s.XXI i les seves conseqüències Venezuela o, sense anar més lluny, l'herència del mandelisme a l'Estat Espanyol i el paper d'Anticapitalistas o Revolta Global amb Podemos/Podem.

Aquesta escola ens ha servit per entendre que la fragmentació de l'esquerra no és un caprici de les organitzacions actuals sinó que, respon a fets històrics i a diferències polítiques molt substancials i que han estat determinants en molts cassos. També hem corroborat que la necessitat d'una revolució per avançar cap al socialisme està plenament vigent i que per fer-la possible segueix sent essencial construir una organització revolucionària i internacional que reculli els aprenentatges de les experiències històriques i les posi al servei la classe treballadora. Per nosaltres aquesta internacional segueix sent la IV.

A més d'estudiar i debatre hem tingut temps de passar molt bones estones fent un bany a la piscina de la Conreria (Tiana) a on hem fet l'escola, ballant i fent karaoke i enguany fins i tot, amb partit de futbol inclòs. En definitiva, compartint molts bons moments entre companys i companyes.

Pedro Mercadé

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI